

”Lys og salt”, prædiken til Allehelgen søndag, november 2020. Carsten Riis Jensen.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Mattæus:

I er jordens salt. Men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det så saltes med? Det duer ikke til andet end at smides ud og trampes ned af mennesker.

I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men i en stage, så det lyser for alle i huset. Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene.

Prædiken

Da jeg var dreng, gik jeg hver onsdag til juniorklub. Det var i Herning, i Sct. Johanneskirkeens tårn, hvor man gik op ad trapperne til lokalet.

Jeg ku’ rigtig godt li’ at gå til juniorklub, men jeg brød mig bestemt ikke om at gå derhen og åbne døren til tårnet – for rundt om kirken ligger boligblokke, og i en af lejlighederne, med direkte udsyn til tårnet, boede en af mine klassekammerater. Han sad i sit vindue og så, når jeg åbnede døren og gik til juniorklub.

Og han mobbede mig på grund af det! Når vi mødtes i skolen, mobbede han mig, overfor de andre, fordi jeg kom i kirken.

Så det var en kamp for mig, hver gang jeg gik hen til kirketårnet og op af trapperne, fordi han kunne se mig.

Men når vi så *var* deroppe, til juniorklub, så var der en sang, vi meget ofte sang sammen. Vi stak pegefingern i luften, og så sang vi:

”Det lille lys jeg har, det skal skinne klart – ååååh – det lille lys jeg har, det skal skinne klart. Skinne klart, klart, klart, skinne klart. Fristeren vil *puuust*’ det ud, men det skal skinne klart...”

Og budskabet i sangen forstod vi godt.

Men vi forstod det naturligvis endnu bedre senere, som unge og som voksne: Vi forstod, at som kristne er vi et lys, der skinner. Vi skinner, og det skal vi blive ved med, også når der kommer hindringer i vejen.

Som barn, på vej til juniorklub, mærkede jeg for første gang hvad det virkelig betyder. At det faktisk allerede da var lidt ubehageligt at være et

kristent lys – for jeg blev mobbet på grund af det. Og når jeg mødte de andre i klassen, på skolen, måtte jeg med ord stå til *regnskab* for min tro.

Og her har vi den første vigtige pointe i aften:

At være lys og være salt er at *leve* evangeliet og at *sætte ord på* evangeliet.

At være salt er at *sætte ord på* evangeliet. At sætte ord på troen. Sætte ord på Jesus.

At være lys er at *leve* evangeliet, i hverdagen. *Sådan at...* siger Jesus... sådan at mennesker omkring os ser vores gode gerninger og priser Gud!

Men det er altså en kæmpe udfordring! Det har konsekvenser og kan føre til udstillelse, til mobning, til svære tider, at være lys og salt.

Og det er den anden vigtige pointe i aften:

Der står en flok mennesker omkring Jesus her. Nogle af dem *ér* kommet til tro på ham. Nogle overvejer at følge ham. Og til dem siger Jesus: ”I er verdens lys. I er jordens salt.”

Og... lige inden *dét* siger Jesus noget, som er nødt til at komme med her, fordi det forklarer præcist hvad det virkelig er, Jesus *mener* med det her:

Lige inden siger han nemlig om kristne:

”Salige er de, som forfølges på grund af retfærdighed, og salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på... *I ér* jordens salt og jordens lys.”

Dét er sammenhængen:

Jer, siger Jesus, som følger mig og oplever konsekvenserne af det, i form af mobning og forfølgelse og tortur... *I er* jordens salt og jordens lys.

”Når I går igennem de voldsomme ting, så er det *netop* fordi I lever på en sådan måde og taler på en sådan måde og er anderledes på en sådan måde, der virker som salt og virker som lys på andre. I... *fordi* I er kristne og bekender troen på mig, *ér* lys og salt.”

Det er den tredje pointe her i aften: En kristen skal egentlig ikke *forsøge* at være lys og salt. En kristen er, per definition, lys og salt.

Det handler om *identitet*. Du er salt, du er lys. Du er kristen.

Du er *døbt*.

Og hvis vi vælger at tage dåben alvorligt... hvis vi vælger at tage det der sker i dåben alvorligt... så er en døbt kristen *anderledes*.

Vi er døbt til at tilhøre Jesus. Døbt til at tage imod og leve i kraft af Jesus og det Gudsrige, han kom med.

Igennem århundreder *havde* Guds Rige været på *afstand*, men nu, i Jesus, var Guds Rige kommet nær igen. Og Jesus viste folk, hvordan man lever i Guds Rige:

Han gjorde det klart, at Guds Rige er anderledes end vores jordiske riger. At i Guds Rige er tingene vendt på hovedet. I Guds Rige elsker vi vores fjender. I Guds Rige tilgiver vi og forsoner os, fordi Jesus har forsonet os med Gud. I Guds Rige er den mindste den største. Og så videre.

Dét rige er du *døbt ind i*. Du er anderledes.

Alt det her forstod jeg ikke, da jeg, som dreng sang "Det lille lys jeg har.»

Nogle gange kunne jeg have lyst til at skrive et brev, til mit yngre jeg, og fortælle: Hej, Carsten, jeg vil at du skal vide, at du hører til i et andet Rige. Du hører til i Guds Rige. Du er døbt til det. Så bær dit lys med glæde og stolthed. Vær salt, med frimodighed og stolthed.

Der var også noget andet, jeg kunne have lyst til at skrive til mit unge jeg, men jeg tænker nok, at det er noget af det der er bedst af finde ud af, når man er ældre. Når man får mere erfaring i livet.

Og det er aftenens fjerde pointe, nemlig at der er en grund til, at vi er salt. En grund til, at vi er lys.

Vi er salt... og Gud mener der er *brug* for salt... *fordi* der er noget, der er i forrådnelse.

Vi er lys... og Gud mener der er brug for lys... *fordi* der er noget, der er i mørke.

Det er hele forudsætningen: At der er forrådnelse og der er mørke.

Og midt i alt det har vi en vidunderlig og en nådig Gud, som elsker os og verden helt vildt. Gud elsker os så meget, at han har en plan: Den plan er, at ved kraften i Jesu død og opstandelse skal *Guds Rige* spredes mere og mere – og dét foregår i form af kristne, som er salt og lys.

Men så er der et spørgsmål, som næsten altid dukker op.

Spørgsmålet: *Nytter det? Er det det værd?*

Er det det værd og nytter det at være lys og salt?

Er det det værd at være lys og salt og grundlæggende risikere, at det kan koste anseelse og status?

Er det det værd, at være lys og salt over for et par, som åbent bekriger hinanden og hjælpe dem med at forsone sig?

Er det det værd, at imødekomme mennesker, som er sunket dybt ned i alkoholisme eller stofmisbrug, og være både lys og salt over for dem?

Er det det værd... nytter det... at tale imod social uretfærdighed, korruption, menneskehandel, osv., og være både lys og salt over for magtmisbrugerne?

Er det det værd... nytter det... at prædike evangeliet til mennesker, som dybest set har taget afgjort afstand fra Gud?

Er det det værd, at bede for vores fjender og vende den anden kind til?

Er det det værd, at gå ind i mørket - måske et altomfattende mørke - og gribe ud i dette mørke og trække forvildede, fortabte mennesker ud i lyset?

Lad mig stille spørgsmålet på en helt *anden* måde:

Har du mødt mennesker, som er blevet sat fri af indædt vrede og uforsonlighed?

Har du mødt mennesker, som har indset, at de har udnyttet og slavebundet andre, og nu har omvendt sig og i stedet er begyndt at hjælpe deres ofre?

Har du mødt mennesker, hvis liv har taget en 180 graders drejning, efter de har fået evangeliet om Jesus forkyndt?

Har du mødt par, som har forsonet sig med hinanden og ved Guds indgriben og hjælp har fundet en ny vej i deres ægteskab?

Har du mødt misbrugere, som ved kristnes hjælp har fået den behandling, de har brug for, og som nu - langsomt men dog sikkert - får det liv tilbage, som Gud havde skabt dem til?

Har du mødt mennesker, som måske på én dag - måske over flere dage eller uger - mærker, hvordan Guds nåde og omsorg griber om dem, og de kan ikke andet end at falde på knæ og sige: "Tak, Gud! Tak fordi du gav din søn for mig! Tag mig og brug mig som du vil!"

Ååååh ja, det nytter! Det er det værd!

At være salt og lys.

Også selv om det kan koste anseelse, koste status, koste - ja, i nogle tilfælde koste... livet.

For således elske Gud verden!

Det lille lys jeg har, det skal skinne klart – ååååh – det lille lys jeg har, det skal skinne klart. Skinne klart, klart, klart, skinne klart. Fristeren vil *puust* det ud, men det skal skinne klart...